

Legyőzni a rohanó időt

Így vágott a nagy útnak a magyar veteránválogatott

Délután hatra hirdették meg az első közös foglalkozást. Figyelembe kell venni, hogy a legtöbben munkából jönnek. A veterán ugyanis amatőr, még akkor is, ha valamikor már letette a névjegyét a sportágban, és az eredményével feliratkozott a profik közé. Ma azonban ennek a klubnak csak tiszteletbeli tagja, külső segítség, előnyök és kiváltságok nélkül. A belső hajtóerő az egyetlen támasz.

Hatra szólt a meghívás, de háromnegyedkor már nagy az élet a Nemzeti Sportcsarnok „művészbejárója” előtt. Olyan feldobott a hangulat, mintha húszéves érettségi találkozó résztvevői érkeznének. Örülnek egymásnak, egyetlen szempillantással leltárba veszik, mennyit változott a másik az eltelt, hosszú időben, ami persze viszont is megtörténik, és máris özönleni kezdenek az „Emlékszel...?” kezdetű mondatok.

Sokan találkoznak gyakran – edzésen, versenyen, és civilként is, de hogy így, tömegesen, arra csak kivételesen ad módot az élet.

A feldobott társaság a magyar kötöttfogású veteránválogatott, és a mostani összejövétel elsődleges célja nagyrészt technikai jellegű. Felmérni, hogy ki az, aki valóban szőnyegre lép majd, tudatni, hogy milyen adminisztrációs teendők és mekkora anyagi terhek várnak a szereplőkre, és mindenekelőtt persze ismerkedni az új szabályokkal, az abban rejlő lehetőségekkel.

A háromszoros világbajnok Komáromi Tibor a szövetségi kapitány. Merőben más feladattal, mint tavaly, amikor még a jelen élversenyzőinek a munkáját irányította. Most segítőtárs, a csapat kalauza az új birkózás világában. Hogy mennyit és hogyan akar edzeni, azt ki-ki maga dönti el, az edzettségi állapota és a birkózással kapcsolatos mindenféle hiányérzete alapján. A közös edzések arra szolgálnak, hogy testben és lélekben, küzdelemben és gondolkodásmódban alkalmazkodjon a társaság az új viszonyokhoz.

A kapitány például arra hívja fel a figyelmet, amikor a csapat tagjai odabent, a Müller Ferdinánd-edzőteremben félkörívben ülnek a szőnyegen, és isszák magukba a fontos, meccsek sorsáról is dönteni képes információkat: „Ha vezetsz három ponttal, és az ellenfeled már majdnem kiemel, egyszerűen fogd meg a lábát, mert azért csak két pontot ítélnék ellened, míg ha elhajít, azon elmehet a meccs.”

Tomin János technikai vezető, aki a bíraskodásból is jól ismeri az új birkózás fortélyait, a következő útravalót adja: „Tapasztalni fogjátok, hogy a szőnyegen ma rohan az idő. Nem lehet várakozni, spekulálni, mert hipp-hopp vége az első percnél, és még gyorsabban elszalad a térdelőhelyzetek fél perce.”

A döntő többség még a háromszor három perces küzdelem időszakában versenyzett, kilenc perc alatt alakult ki a végeredmény. Ma a kétperces menet önálló mérkőzés, és ha kettőt elveszít az ember, vége mindennek.

Miközben folyik a megbeszélés, figyeljük a szereplőket. Két csoportra oszlanak. Azok, akik évek óta aktív részesei a veteránbirkózásnak, mosolygósak, és a jó tanácsok hallatán feldörmögnek: „Bizony...” Akiknek pedig csak a világbajnokság hírére jött meg az étvágyuk, azok feszültek, komolyak.

Az utóbbiak közé tartozik Gaál Károly, aki egy egész korszakban viselte a címeres mezt a 68 kilóban. 1977-ben negyedik volt a világbajnokságon, a következő évben bronzot nyert az EB-n, és később is végzett pontszerző helyeken. Nem látszik meg rajta, hogy gyakorlatilag negyedszázada nem birkózik, nincs rajta felesleg, az arca is ugyanolyan fiatalos és vidám. Azt

mondja, hogy noha erős volt a szőnyegen, nem rendelkezett extra izomkötegekkel. „Csak az a kicsi ment el a karomról” – mondja, és eltökélt, hogy a jó eredményhez szükséges és elégséges rostok újra építhetők.

Itt van Kékes György is. 1984-ben junior Európa-bajnokságon nyert ezüstérmet a nehézsúlyban, majd egy évre rá világbajnoki bronzot, ugyancsak a „kicsik” között. 1989-ben negyedik lett a felnőtt EB-n, majd kétszer egymás után bronzérmes, mígnem 1994-ben ért a csúcsra: második lett a kontinensbajnokságon. Szinte ijesztően hatalmas test, de felesleg rajta sincs, az arca békés és barátságos. Most a tanácsokat hallgatja elmélyülten, és – mint mondja – szüksége is van rá. Rendszeresen jár erősíteni, de a birkózás kimaradt az életéből, abból kell a versenyig hátralévő időben minél többet visszahozni.

Érkeznek hírek is. Kiderül, hogy rajtra kész Kismóni János, aki 1998-ban világbajnoki ezüstérmet nyert a 85 kg-ban, később a szumósok között lett Európa legjobbjá. Indulni akar Rajos Csaba is, aki a 100 kilósok mezőnyében lett hatodik a tizenkét évvel ezelőtti EB-n, de a több és nagyobb siker valahogyan benne maradt.

Lassan most már arra is figyelni kell, hogy a magyar csapat ne lépje túl a még eltűrt létszámot. A rendező országnak ebben a tekintetben nincsenek előjogai, igaz, mindenki indíthat általában két, de néha három versenyzőt is egy súlycsoportban.

Bizonyos értelemben a visszatérők közé tartozik a csupa szív Hódi Ferenc is, aki a legidősebbek és a legnehezebbek között megnyerte az idei országos kötöttfogású bajnokságot fradista barátja, Wágner Mihály előtt, és lett második a szabadfogásban, Wágner mögött. Amikor befejezte a pályafutását az egykori Kinizsi Húsos egykori birkózója, áttért az egyik keleti küzdősportra, amelynek a nevét azért nem áruljuk el, mert nem akarjuk bántani, de Hódi azért hagyta ott őket, mert övvizsgát akart tenni, ők viszont keresztbe tettek neki. Most tehát ismét és teljes szívvel a birkózásnak él, egyesületen kívülként versenyez, de a Vasasba és a Spartacusba is lejár edzeni.

Az ám, az edzés!...

A csapat tagjai, miután kitanácskozták magukat a Müller Ferdinánd-edzőteremben, kicsit bátortalanul ugyan, de elkezdenek birkóztatni. Lassan népesül be a szőnyeg. „Akarsz mozogni egy kicsit?” – kérdezi valaki a szomszédjától. „Hát, végül is, azért jöttem” – hangzik a válasz. Felsétálnak a szőnyegre, és gyúrni kezdenek.

Ahogy múlnak a küzdelem percei, úgy oldódnak a szégyenlős belső feszültségek. A birkózás különleges sportág, megvallatja az embert, és csak az őszinte szolgálatot hajlandó elfogadni. Azt, ha valaki teljes szívvel, nyílt lélekkel közelít hozzá. És ez a veterán csapat – félóra múltán már tisztán látszik – őszinte. Mindenkit hajt a vágy, hogy mérlegre tegye testét, lelkét, és hogy bizonyítson, elsősorban önmagának.

„A világbajnokságig hetente háromszor edzünk majd a Szpariban” – mondja Komáromi kapitány. Nem kérdezi meg, ki ér rá, mert tudja, mindenki ott lesz.

Biztos, hogy a verseny bevonul hőseink nagy élményei és emlékei közé. De a felkészülés hetei még mélyebb nyomokat hagynak bennük. Mert az többről szól, mint az imádott birkózás. Barátságról, közösségről is.

A birkózócsaládról.

Szekeres István